

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΠΩΣ γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, η περίφημη 'Ασπασία του Περγίλλου, όταν κατάλαβε το θάνατο να πλησιάζει, κάλεσε κοντά της τη μικρή Λαίδα και της είπε:

— 'Αγαπημένη μου Λαΐς, μόνον εσύ μου φάνηρες ποτή ως τις τελευταίες ημέρες της ζωής μου. Όλοι οι άλλοι μουδίζαν μαύρη άγασοσία. Γι' αυτό άκουσε τα λόγια που θά σου πω και κάρφωσε τα καλά στο μυαλό σου... Το πάθημά μου, μικρούλα μου, άς σου γίνει μάθημα. Ήμιον άλλοτε ή πό περιζήτητη κι ή πό άγαπητή από όλες τις ελεύθερες γυναίκες της εποχής μου. Θά γίνης και σύ, πολύ γρήγορα τέτοια, γιατί είσαι όχι μόνο ή ωραιότερη κι ή πό χαριτωμένη από όλες τις νέες, αλλά και ή πό καλή, ή πό γενναίωφρη και γενναίοδωρη. Όλοι μιλούν για τις καλωίνους που κάνει στους φτωχούς και στους δυστυχισμένους. Στάθηκες ή καλύτερη μαθήτριά μου. Άκουσε λοιπόν την τελευταία συμβουλή που σου δίνω. Για να περάσης ευτυχισμένα τη ζωή σου, φρόντισε να είσαι πάντοτε κυρία του μυαλού σου και της καρδιάς σου. Αυτό είναι το μυατό της ευτυχίας κάθε γυναίκας.

Μόλις είπε τα λόγια αυτά ή 'Ασπασία, έγειρε το κεφάλι της στο προσκέφαλο, τά μάτια της έκλεισαν και ξεψύχησε στην άγκαλιά της αγαπημένης της μαθήτρας.

Η Λαΐς δέν ξεχάσε ποτέ τη συμβουλή που της έδωσε στο ψυχροάντημά της ή μεγάλη φίλη της.

Μετά τόν θάνατο δέ της 'Ασπασίας έφυγε απ' την 'Αθήνα για την Κόρινθο, όπου έμεινε μονίμως ό φίλος και προστάτης της, ό Σόλας.

Η άφιξίς της εκεί σημειώθηκε μ' ένα ωραίο περιστατικό που την έκανε ευθύς έξ αρχής δημοφλή. Μόλις έφτασε στην Κόρινθο, έπήγε και' ευθείαν στο ναό της 'Αφροδίτης που ήταν ή προστάτης θεά της πόλεως, για να προσκυνήσει και να στεφανώσει τόν άγαλάμ της μ' ένα μεγάλο στεφάνι από όραία και σπάνια λουλούδια. Βοήθη όμως τόν ναό άσφρακτικά γεμάτον από ελεύθερες γυναίκες, ντυμένες με τά γιορτινά τους, ή οποίες προσερχόντουσαν και προσέφεραν θυσίες στην 'Αφροδίτη. Έπίσης τά προτύλεια και όλη ή πλατεία μπροστά στο ναό ήταν γεμάτα από άπειρο πλήθος κόσμου. Ήταν μιά μέρα γενικής προσευχής στην πολιούχο θεά, όπως συνέβαινε όσάκις ή Κόρινθος βρισκόταν σε κίνδυνο.

Όπως ανέφερε ή παράδοσις, στά παλιά χρόνια, ή Κόρινθος είχε κινδυνεύσει κάποτε να κερσυνθί από τούς έχθρους που την πολιορκούσαν. Σώθηκε όμως χάρις σ' ένα θαύμα της θεάς 'Αφροδίτης. Και από τότε είχε υφιστοιεί ένας νόμος που ώριζε ότι, κάθε φορά που θά κινδύνεσε ή Κόρινθος όλες ή ελεύθερες γυναίκες ήταν υποχρεωμένες να πάνε στο ναό της 'Αφροδίτης και να την ίκετεύσουν με προσεχές και θυσίες να σώση την πόλι.

Την ήμέρα λοιπόν της άφιξης της Λαΐδος στην Κόρινθο, είχαν φτάσει στην πόλι καρές είδησεις. Οι έχθροι τών Κορινθίων επρόκειτο να τούς έπατεθούν. Ό πόλεμος θ' άρχιζε. Και γι' αυτό, σύμφωνα με τόν αρχαίο νόμο, ή ελεύθερες γυναίκες κι ό λαός είχαν μαζυνθεί στο ναό της πολιούχου θεάς και προσκυνούν.

Όταν έπλησίασε ή Λαΐς στο ναό, όλοι, άνδρες και γυναίκες, θαυμάζοντο από την όνειρωδή όμορφιά της, παραμέρισαν για να της κάνουν τόπο να περάση. Έτσι ή Λαΐς έφτασε, χωρίς δυσκολία, μπροστά στο χρυσολεφάντινο άγαλμα της 'Αφροδίτης. Έκει, αφού προσέφερε στη θεά τόν στεφάνι με τά λουλούδια, γονάτισε και άπήγγειλε με τη γλυκαία, μελωδική φωνή της, την προσεχί αυτή:

— Ω, πανίσχυρη 'Αφροδίτη, που δέ λατρεύον όλοι οι θεοί του Όλύμπου, εισάκουσε τις εύχές της Λαΐδος, ή οποία άρροσιώνεται στο έξής στο βωμό σου. Προστάτευσε την πόλι της Κόρινθου που

την διαλέγω για πατρίδα μου και φρανού σ' αυτήν ευνοική! Έπειτα σηκώθηκε, έβγαλε απ' τόν λαμό της τόν μεγάλο βαρότιμο περιδέραιο που φορούσε, τόν πέρασε στον λαμό τού άγάλματος, κι έπροσέφερε:

— Δέξου τόν περιδέραιο αυτό ως ένα μικρό δείγμα της ευγνωμοσύνης μου...

Την ίδια στιγμή πλησίασε τη Λαΐδα, ή μεγάλη ίέρεια τού ναού, έβγαλε ένα στεφάνι από τόν κεφάλι τού άγάλματος της θεάς, τόν έβαλε στο κεφάλι της νέας και της είπε:

— Ω, Λαΐς!... Σ' άνακηρύσσω την ωραιότερη από όλες τις ελεύθερες γυναίκες της Κόρινθου. Θά γίνης μιά μέρα ή πό τιμημένη κι ή πό πλούσια απ' όλες. Όταν θά ευτυχίσης, ώ πάγκαλη νέα, μην ξεχάσης την θεά που σ' έπροστάτησε.

Τότε ή Λαΐς πέταξε τόν πέλλο της για ν' άγκαλίση την μεγάλη ίέρεια και φάνησε έτσι όλη ή όμορφιά της και ή άρμονία τών γραμμών τού σώματός της. Έκθαυμος ό λαός, έξαλλος από ένθουσιασμό, ώρμησε, άρπάξε την Λαΐδα στα χέρια και την περιέφερε θριαμβευτικά στους δρόμους της πόλεως.

***

Την ίδια μέρα ένας γέρος και πάλμυτος Κορινθός ευπατριδής, ό Λεοντίδης, βρήκε τη Λαΐδα στο δρόμο και της είπε:

— Όραία μου νέα, εινε τόσος ό ένθουσιασμός μου για σένα ώστε ποθώ όλοφρώως να σε άναδείξω, να σε κάμω μεγάλη και ισχυρή. Ή περιουσία μου εινε στη διάθεσί σου. Είμαι τόσο γέρος πειά ώστε δέν ζητώ τη φίλια σου για να σε κατακτήσω. Δέν ζητώ τόν έρωτά σου, ό οποίος δέν μου εινε πλέον χρήσιμος. Την συντροφιά σου μόνον έπιθυμώ. Αν θέλεις λοιπόν νάρθης να μείνης μαζί μου, θά σε κάμω γενική κληρονόμο μου.

— Δηλαδή θά είσαστε — να πούμε — ό πατέρας μου; ρώτησε ή Λαΐς.

— Να, και σύ θά είσαι ή κόρη μου, άποκρίθηκε ό Λεοντίδης.

Η νέα δέχτηκε την πρότασί του κι' από την ήμέρα εκείνη έγκατεστάθηκε στο μεγαλοπρεπές παλάτι τού Κορινθίου ευπατριδή. Έξησε εκεί τρία χρόνια κοντά του, γηροκομώντας τον μ' άφοσίωσι γηνοιάς κόρης του. Κι' εκείνος ευγνωμόνων για την άφοσίωσι και τις περιποιήσεις της, έπλήρωσε άδρά τούς μεγαλείτερους φιλοσόφους της Κόρινθου για να συμπληρώσουν την μόρφωσί της. Συγχρόνως άφισε διά της διαθήκης του γενική κληρονόμο της περιουσίας του τη Λαΐδα, τη εθετή τού κόρη, όπως την άποκαλούσε.

***

Πάμπλυτη πειά και έντελώς ελεύθερη ή Λαΐς, σκέφτηκε παόν από τούς δύο δρόμους ν' άκολουθήση: Να παντρευθί έναν νέο και πλούσιο ευπατριδή και να κλεισθί στον γυναικωνίτη όπως όλες ή παντρεμμένες γυναίκες τού καιρού της, ή να συνεχισθί τη ζωή της ελεύθερης γυναίκας, όπως άλλοτε στην 'Αθήνα; Προτίμησε τόν δεύτερο. Έτσι θά είχε όλη την άνεξαρτησία της, θά έδωσε ελεύθερη και, πρό πάντων, θά μπορούσε να διασκεδάξη όπως ήθελε και να συναναστέφεται τούς άγαπημένους της φιλοσόφους, ποιητάς και καλλιτέχνους.

Άκολουθώντας λοιπόν τόν παράδειγμα της 'Ασπασίας, άνοιξε στην Κόρινθο Σχολή Διαλεκτικής και 'Ακαδημία Έρωτος. Η 'Ακαδημία Έρωτος έγκατεστάθη στο μεγαλοπρεπές παλάτι, που είχε κληρονομήσει ή Λαΐς απ' τόν θετό πατέρα, τόν περιστοιχισμένο από μαγευτικούς, άπέραντους κήπους. Τους κήπους αυτούς ή Λαΐς τούς είχε φτιάξει με σπάνια δέντρα, άνθη και περιπλοκάδες, τούς είχε στολίσει με έργα τέχνης, τούς είχε μεταβάλλει σ' έμειγυούς παραδείσους.

Οι άρχαίοι έλεγαν γι' αυτούς:

— Αν οι 'Αθηναίοι καμαρώνον για τόν Παρθενώνα τους, ό Κορινθίοι ύπερφρανεύονται για τούς κήπους της Λαΐδος.

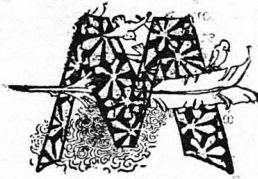
Όποιος έμπαινε εκεί μέσα, νόμιζε πως βρίσκεται στον Παράδεισο. Για τις γιορτές που έδινε εκεί ή Λαΐς και τά μεγαλοπρεπή συμπόσια της, μιλούσαν με θαυμασμό ως τά πέρατα τού τότε γνωστού κόσμου. Πλήθος δέ ήγεμόνων και βασιλεύοντων ευγενών ξεναούσαν από όλα τά μέρη της Έλλάδος και της Μικράς 'Ασίας, απ' την Αίγυπτο, απ' τη Σικελία και την 'Ιταλία, για να πάνε στην Κόρινθο, να έπισκεφθούν την πεντάμορφη Λαΐδα, να θαυμάσουν τά κάλλη της, και να παρευρεθούν στις γιορτές της. Δέν ήταν όμως εύκολο και στον

— Θά σε κάμω γενική κληρονόμο μου, είπε ό Λεοντίδης στη Λαΐδα.

ΕΛΒΕΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΛΟΞΕΙΣ

Ο ΕΠΙΔΕΞΙΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

ρά να γυρίει απ' το πρωί ως το βράδυ...

Μιά μέρα ο κυνηγός συναπάντησε στην πιο ψηλή κορφή του Σάινγκε Πλάττε ένα αγριόγιδο...

Ο κυνηγός όμως δεν ήταν άνθρωπος που να συγκινείται εύκολα από τέτοια πράγματα.

Μόλις τον αντίκρισε ο κυνηγός, χαμήλωσε το τόξο του και στάθηκε διασταχτικός.

— Ω άνθρωποι του βουνού, ο Θεός έχει στη διάθεσί σας όλα τ' αγαθά του κάμπου...

— Ο Θεός μ' Έκανε φτωχό. Δεν μοιδώνει τίποτ' άλλο εκτός απ' την πείνα και τη δυστυχία...

Ο γέρος έμεινε για λίγο σκεπτικός. Έπειτα ξεγυρισε στον κυνηγό να πλησιάσει...

Όταν το είδε αυτό ο κυνηγός, σάσιωσε. Γιατί κανείς ως τότε δεν ήξερε πως το γάλα γίνεται τυρί.

— Πάρε το τυρί αυτό και τρώγες και χόρταινες κάθε φορά που θά πεινάς, του είπε το Στοίχειο.

Ο κυνηγός δέχτηκε τη συμφωνία του γέρου, τον χαιρέτησε, κατέθηκε στον κάμπο, κρέμασε το τόξο και τη φαρέτρα του στο τζάκι της καλύβας

ΙΑ φορά, στά παλιά τὰ χρόνια, κάτω στους πρόποδες του περιφημου βουνού Σάινγκε Πλάττε, ζούσε ένας φτωχός μὰ πολύ επιδέξιος κυνηγός.

Έτσι, αναγκαζότανε να ζή απ' το κυνήγι. Δεν έκανε άλλη δουλειά, παρ'ότι...

Μιά μέρα ο κυνηγός συναπάντησε στην πιο ψηλή κορφή του Σάινγκε Πλάττε ένα αγριόγιδο...

Ο κυνηγός όμως δεν ήταν άνθρωπος που να συγκινείται εύκολα από τέτοια πράγματα.

Μόλις τον αντίκρισε ο κυνηγός, χαμήλωσε το τόξο του και στάθηκε διασταχτικός.

— Ω άνθρωποι του βουνού, ο Θεός έχει στη διάθεσί σας όλα τ' αγαθά του κάμπου...

— Ο Θεός μ' Έκανε φτωχό. Δεν μοιδώνει τίποτ' άλλο εκτός απ' την πείνα και τη δυστυχία...

Ο γέρος έμεινε για λίγο σκεπτικός. Έπειτα ξεγυρισε στον κυνηγό να πλησιάσει...

Όταν το είδε αυτό ο κυνηγός, σάσιωσε. Γιατί κανείς ως τότε δεν ήξερε πως το γάλα γίνεται τυρί.

— Πάρε το τυρί αυτό και τρώγες και χόρταινες κάθε φορά που θά πεινάς, του είπε το Στοίχειο.

Ο κυνηγός δέχτηκε τη συμφωνία του γέρου, τον χαιρέτησε, κατέθηκε στον κάμπο, κρέμασε το τόξο και τη φαρέτρα του στο τζάκι της καλύβας

του, και για έναν δολόκληρο χρόνο έζησε με το τυρί, που το έθρισκε άφθονο μέσα στην ξύλινη κούπα, κάθε φορά που την άνοιγε.

Οι άλλοι χωριάτες παραξενεύτηκαν που είδαν τον κυνηγό ν' αποτραβιέται έξωφρα απ' το κυνήγι.

Στό μεταξύ αυτό, τ' αγριόγιδα, βλέποντας ότι οι άνθρωποι δεν τὰ κυνηγούσαν πειά, είχαν ξεθαρσύνει και συχνά κατέβαιναν ως κάτω στον κάμπο για νά βοσκήσουν.

Έτσι, αναγκαζότανε να ζή απ' το κυνήγι. Δεν έκανε άλλη δουλειά, παρ'ότι...

Μιά μέρα ο κυνηγός συναπάντησε στην πιο ψηλή κορφή του Σάινγκε Πλάττε ένα αγριόγιδο...

Ο κυνηγός όμως δεν ήταν άνθρωπος που να συγκινείται εύκολα από τέτοια πράγματα.

Μόλις τον αντίκρισε ο κυνηγός, χαμήλωσε το τόξο του και στάθηκε διασταχτικός.

— Ω άνθρωποι του βουνού, ο Θεός έχει στη διάθεσί σας όλα τ' αγαθά του κάμπου...

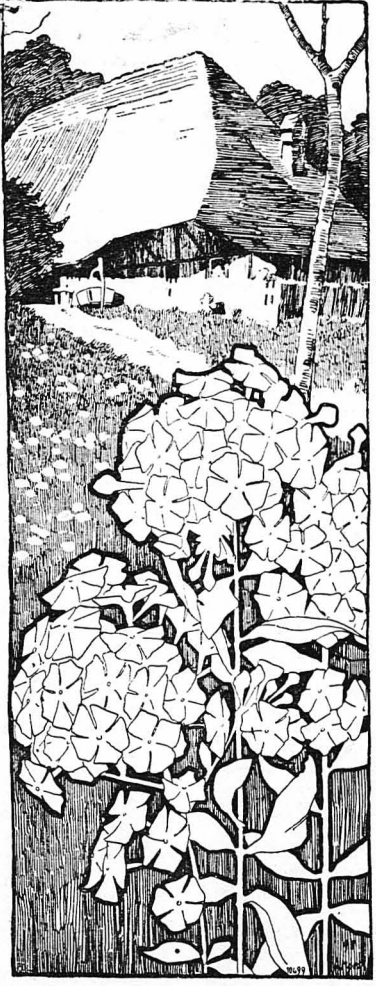
— Ο Θεός μ' Έκανε φτωχό. Δεν μοιδώνει τίποτ' άλλο εκτός απ' την πείνα και τη δυστυχία...

Ο γέρος έμεινε για λίγο σκεπτικός. Έπειτα ξεγυρισε στον κυνηγό να πλησιάσει...

Όταν το είδε αυτό ο κυνηγός, σάσιωσε. Γιατί κανείς ως τότε δεν ήξερε πως το γάλα γίνεται τυρί.

— Πάρε το τυρί αυτό και τρώγες και χόρταινες κάθε φορά που θά πεινάς, του είπε το Στοίχειο.

Ο κυνηγός δέχτηκε τη συμφωνία του γέρου, τον χαιρέτησε, κατέθηκε στον κάμπο, κρέμασε το τόξο και τη φαρέτρα του στο τζάκι της καλύβας

καθένα αυτό. Γιατί όποιος ήθελε να επισκεφθῆ τη Λαΐδα, έπρεπε να της προσφέρει δώρα μεγάλης αξίας για νά γίνει δεχτός.

Ο μέγας οῦτος των Ἀθηνῶν Δημοσθένης, που φημιζόταν για την παρομοιωδῆ ταίχωνιά του, ξεκίνησε κάποτε και πήγε στην Κόρινθο για νά επισκεφθῆ τη Λαΐδα.

— «Οὐ παντός πλεῖν εἰς Κόρινθον»!

Στό προσεχές φύλλο θά συνεχίσουμε την ἱστορία τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐρώτων τῆς μεγάλης Λαΐδας.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ Η ΧΙΩΤΙΣΣΑ ΚΑΙ Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ ΤΗΣ

Κάποτε μιὰ Χιώτισσα, βλέποντας μιὰ γειτονισσά της νά παίρνει νερό από τῆ βρύσι τῆς ἀλλῆς...

— Για νά σοῦ πῶ, κυρά μου. Ἐμεῖς ἀπαντότουε για ν' ἀπαντότουε και σεῖς ἀπαντότουε;

Μ' αὐτά ἤθελε νά τῆς πῆ τ' ἀκόλουθα:

— Ἐμεῖς διορθώσαμε τῆ βρύσι για νά νά βγάζουμε τό νερό μας κι' εσεῖς ἔρχεστε και μᾶς τό παίνοτε; Πρόσεχε νά μὴν ξαναπατήσης ἐδῶ γιατί θά τσακωδοῦμε!